

**Verzameling
Verhalen 13**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het eerste verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Kort lontje.

Soms hebben mensen een kort lontje, maar is dat altijd nodig?

Merlin Award.

Hoe Peter Eggink in bezit kwam van deze bijzondere Award.

Namen.

Een verhaal over namen en dan leer je dat oude namen nog best wel transgender bestendig zijn.

Nieuwe burens op de camping.

Je kan soms wat meemaken, als je nieuwe burens op de camping krijgt.

Pindakaas.

Wie is er niet groot geworden met pindakaas. Een slogan die hier wel een heel eigen verhaal krijgt.

Kort lontje?

Tegenwoordig zou het erger zijn dan vroeger, maar is dat wel zo?

Natuurlijk hebben we allemaal wel eens een kort lontje. Moest daaraan denken, toen ik midden in de nacht wakker werd in doodse stilte. Buiten de regelmatige ademhaling van mijn partner na, kwam er geen enkel geluid de slaapkamer binnen. Het raam stond gewoon op een kier.

Dat is overdag wel eens anders. Dan is er een die de heg moet knippen of snoeien. De ander maait zijn gazon kort. De een timmert en een ander zaagt. Vele buitengeluiden vangen we op, maar veroorzaken die zelf net zo goed. Het is alleen vervelend als je zelf even lekker ontspannend wilt genieten in een relaxed stoel, die je voor dit zalige moment helemaal van de zolder naar beneden hebt gehaald. Als je dan ook nog even aan het bijkomen bent van het traplopen. Dan is het extra zuur dat je niet kan genieten van de welverdiende rust, omdat door een ander eerder beschreven buitengeluiden jouw oren bereiken. Ergernis en gemopper is dan al snel ons deel. Terwijl als je zelf in en om huis bezig bent, ook geen rekenschap houdt met anderen. Dit gebeurt nu eenmaal als je met meerdere mensen in een klein gebied woont in een wijk.

Maar als het bijvoorbeeld 's nachts eens onweert, met flitsen en donderslagen, dan nemen we dit wel gewoon voor lief. Zelfs voor een huilende wind komen we ons bed niet uit of het moet zo stormachtig zijn, dat er wat kapot kan waaien. Is dit dan om het hier gaat om natuurgeweld en er niemand daar de schuld van kan geven?

Dan is yoga misschien een goede optie. Ontspannen op bed of je stoel gaan liggen met je ogen dicht. Probeer regelmatig adem te halen en concentreer je hier op. Het is een kwestie van oefenen en proberen nergens aan te denken. In.. uit... in... uit... en zzzzz. Slaap lekker.

©2017 Martin Wichink.

Merlin Award.

We wisten het al een tijdje, maar als de uitnodiging vliegensvlug in de mailbox komt, is het menens. Uitreiking van de Merlin Award aan Peter Eggink. Dit is de Oscar onder de Magische Goochelmeesters. Peter krijgt deze prijs als Best Magic Creator Europe, uitgeroepen door de Amerikaanse International Magicians Society uit New York.

Na een anderhalf uur rijden komen we aan bij de Magic Art Center in Bennebroek. Het Mekka van de Nederlandse goochelwereld. De rode loper ligt uit.

We gaan naar binnen en lopen langs de wall of fame met diverse grote namen, zoals onder meer Hans Klok. Met een glas champagne wachten we in een gezellig theaterzaal op de dingen die komen gaan. Er komen meer gasten binnen, waaronder ook collega's van Peter.

We kletsen met meerdere mensen. Ook de vrouw van de in 2001 overleden Richard Ross. De geestelijke vader van dit mooie theater en inspiratiebron voor aanstormend talent.

Ger Copper neemt het woord. Collega, docent goochelen voor de jeugd, maar ook al jaren een vriend van Peter. Hij vindt het fantastisch voor Peter en waardeert zijn keuze om de prijs hier in Bennekom te laten uitreiken en dit de toekomstige jeugd mee te geven voor later. Dan geeft hij na een welkomstwoord de microfoon aan Toni Hassini de president van de Amerikaanse Internationale Magicians Society uit New York, die hier speciaal voor over is gekomen. Na een korte uitleg wat het Society jaarlijks doet en dat hij vandaag de prijs komt uitreiken aan Peter Eggink als 'The Best Magic Creator from Europe in 2016. Hierbij komt Peter er bij staan onder een luid applaus van het aanwezige publiek.

Dan pakt Toni Hassini de mee gebrachte trofee en overhandigd die officieel aan Peter. Tot ieders verbazing wordt ook Veronique Ross naar voren geroepen. Uit respect voor haar man Richard Ross, voor al zijn werk in de Nederlandse Goochelwereld en haar voorzetting voor dit prachtige theater, krijgt ook zij een Merlin Award uitgereikt onder een staande ovatie.

Na een dankwoord aan Toni, Ger en Veronique, worden wij uitgenodigd aan de bar voor wat te drinken en wat borrelhapjes.

©2016 Martin Wichink.

Namen.

Jos, Hennie, Guus, Jan, Rene, Bobbie, Anne, Tonnie, Kees, Pim, Willie, zijn hele gewone namen uit de vorige eeuw, al dan niet geschreven met een Y hier en daar op het eind in plaats van IE. Onze ouders waren hun tijd al vooruit. Dat is tegenwoordig met de nieuwe kindernamen wel heel anders. Nu luisteren ze naar bijvoorbeeld: Mila, Zoë, Yara, Kira, Mea, Tess, Kai, Nout, Jurre, Jayden of Liv. Hier merk je wel heel duidelijk de buitenlandse invloeden. Dat kan natuurlijk heel goed door het horen van namen op vakantie, maar ook gehuwd of samenwonend zijn met iemand van een oorspronkelijke buitenlandse komaf. Verder speelt natuurlijk internet een grote rol. Filmacteurs, zangers of een ander bekend iemand uit de samenleving, spelen ook regelmatig een rol mee. Toch als je deze namen goed bekijkt, zijn die van onze ouders zeker geschikt voor transgender namen. Als ze uiteindelijk zelf willen, hoeven ze daar niks aan te veranderen. Al blijft het natuurlijk hun eigen keus.

Met de namen die tegenwoordig worden gebruikt, zal dat een stuk moeilijker zijn. Tenzij dat we het heel gewoon gaan vinden welke naam iemand draagt. Hierbij bedoel ik dan een jongen met een meisjesnaam en andersom. Laat ik daar even duidelijk in zijn.

Onze ouders daarin tegen, kenden maar een beperking aan namen of ze moesten iemand kennen/treffen uit een andere provincie. Dat gebeurde wel eens op de vroegere veemarkten en grotere kermissen, waar vroeger vele liefdesstelletjes elkaar voor het eerst ontmoeten. Boerenknechten en dienstmeiden hadden daarvoor wel eens een dagje vrij. Verder waren ze vaak afhankelijk van de goedheid van hun broodheer.

Aan de andere kant om niet te ver van het onderwerp af te dwalen, is het op school natuurlijk wel gemakkelijker op geworden. Waar je vroeger misschien wel vier of vijf Kees of Jannen in de klas had en deze gelijk op of om keken bij het aanroepen van hun naam, kijken er nu maar een of hooguit twee op.

Uiteindelijk mag je blij zijn dat je een naam hebt gekregen. Zo hoor je er tenminste bij en ben je geen nummer.

Nieuwe buren op de camping.

“Ietsje vooruit. Ietsje achteruit.”

“Verdomme, wat is het nou?”

Boos stapt de man vanachter het stuur uit de camper, na de gekregen aanwijzingen van zijn vrouw. Bekijkt de plek en komt tot de conclusie dat er een kuil op de toegewezen plek aanwezig is.

“Hebben ze vast expres gedaan”, moppert hij nog en stapt weer achter het stuur van hun camper. Rijdt dan een stukje vooruit en vervolgens een stukje achteruit. Staat dan zonder aanwijzingen van zijn vrouw op precies dezelfde plek, al is dit maar een formaliteit.

“We hadden beter naar Frankrijk kunnen gaan”, waagt de vrouw voorzichtig te stellen.

“We gaan niet naar Frankrijk.”

“Naar Parijs dan?” De vrouw probeert hem positief op te beuren naar andere tijden.

“Mens, dat is ook Frankrijk.”

Boos haalt de man de luifel uit de bus en struikelt bijna over de metalen stokken, die het geheel moeten dragen. Er knettert nog een vloek. Hoe erg zou het zijn als die stokken krom waren geworden, nadat hij er bovenop was gevallen of nog erger gebroken. Zijn geknetter gaat nog wel even door. Hoe zet je een luifel op, als je met zijn tweeën bent. Op zich is het niet zo moeilijk, maar je moet wel even nuchter nadenken. Na veel geknetter en gevloek, lukt het ze uiteindelijk wel. De fietsen worden vanaf het rek achter op de camper gehaald.

“Verdomme, je hebt een lekke band. Nou kunnen we nog niet weg.”

Boos grijpt de man haar fiets en zet deze op zijn kop, om zo de band te kunnen plakken. Opnieuw klimt hij in de bus om plakgerei te zoeken. Na een paar minuten heeft hij na veel gerommel gevonden wat hij uiteindelijk nodig heeft.

“Niks kan je zo vinden in de bus. Alsof het er zo is ingegooid.”

“Jij hebt de bus zelf ingepakt”, merkt zijn vrouw fijntjes op.

Geërgerd begint de man aan zijn klus. Na twee verwoede pogingen blijft de band hard.

Even later krijgen we bezoek aan onze voortent. De nieuwe burens die we tot nu toe alleen door de dunne wand gehoord hebben, komt zich even voorstellen. Verslik me bijna in een slok van mijn glaasje fris. Hij is 79 jaar en zij 51 jaar met een buitenlandse afkomst. Wijselijk hou ik mij in om hier geen grap over het grote leeftijdsverschil te maken, want we hebben al genoeg geknetter gehoord. Ze willen graag weten of er hier een supermarkt in de buurt is. We weten er in de omliggende plaatsen er wel meerdere te liggen, met een afstand tussen de zes en tien kilometer. Dat is blijkbaar al moeilijk genoeg. Dan rijst bij mij de vraag, hoe ze deze afgelegen camping dan hebben kunnen vinden. Na vier keer vragen blijkt. Pak onze knooppuntenroutekaart er maar even bij. Daar heeft hij nog nooit van gehoord. Ik zucht maar een keer.

De dichtstbijzijnde supermarkt die het gemakkelijkst te vinden is op zich niet zo moeilijk. De camping af rijden en bij de weg links af slaan. Na ongeveer honderdvijftig meter de eerste weg rechtsaf in. Deze in zijn geheel uitrijden, tot je bij de grote rijksweg komt. Daar ga je links af over het spoor en kom je de supermarkt vanzelf tegen. Nu al zuchtend over deze zo beknopte informatie gaan ze met de fiets op pad. Wat is nu een half uur fietsen in deze prachtige fietsomgeving.

Vijf uur later horen wij pas weer gestommel en geknetter bij de camper.

De volgende morgen zijn al weer vroeg in de weer. Ze gaan naar huis. Meneer heeft last van zijn rug. Wel tilt hij in zijn eentje zonder enige moeite de fietsen op het rek, achterop de bus. Wel zie ik dat de achterband opnieuw lek is.

Pindakaas.

Pindakaas, wie is er nou niet groot mee geworden. Een slogan die we allemaal kennen. Verschillende topsporters die voorbijkomen, hoe ze eventueel als klein kind zijn opgegroeid. Topsporters moeten veel dingen laten om tot hun prestaties te komen. Ze moeten er ook nog eens veel voor overhebben. Daar worden ze dan ook voor gesponsord en betaald. Op zich niks mis mee. Wij genieten van hun prestaties op TV en zij genieten dan vaak een voorbeeldfunctie.

Nu kan ik u melden, ook ik ben groot geworden met pindakaas. Heb in mijn leven aan vele sporten mee gedaan, maar meer om het mee doen en genieten in het gezelschap. Als ik al van topsport in mijn leven mag spreken, is het de voetbal. Zevenentwintig jaar heb ik dit vol mogen maken met hoogte en dieptepunten. Kampioen ben ik nooit geworden, maar wel altijd plezier in het spelletje gehad. Dat vind ik veel belangrijker.

Het leven is eigenlijk ook een vorm van topsport. Je leert dingen te laten, maar ook om juist wel te doen. Het is belangrijk om weer op te gaan staan in moeilijke tijden. Soms met hulp van wie dan ook. Het leven is te kort om lang bij dingen stil te blijven staan, al is dit niet altijd duidelijk.

Maar als het goed gaat, probeer er vooral van te genieten van wat er op je pad komt. Kleine dingen kunnen groot worden, grote dingen kunnen soms kleiner lijken dan dat ze zijn. Probeer het is van meerdere kanten te bekijken en verbaas je eens over de mogelijkheden.

Heb zelf het nodige al mee gemaakt in mijn leven en waar nodig overwonnen. Het heeft mij stabiel en sterker gemaakt in het leven.

Of dit nu komt door de pindakaas die ik gegeten heb? Harde noten heb ik moeten kraken. Loop altijd nog redelijk gesmeerd door de natuurlijke oliën. Bekijk zelf ook alles vanachter het glas. Ook op mijn potje past een deksel. Zo kan ik natuurlijk nog wel even doorgaan.

Kan in ieder geval wel zeggen nu, ik ben wel groot geworden met pindakaas. Daar is geen commercie voor nodig. Ben lekker mezelf gebleven.

©2019 Martin Wichink.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.
Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.